

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **V. Ď.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Š. P., advokátom v H., proti odporcovi **Ž.**, so sídlom v B., **o určenie neplatnosti výpovede**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 22 C 20/2005, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. februára 2011 sp. zn. 14 Co 158/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 9. novembra 2009 č.k. 22 C 20/2005-364 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti výpovede z 29. apríla 2004 a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že výpoveď, ktorá bola daná navrhovateľovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, spĺňa všetky formálne a hmotnoprávne náležitosti platnej výpovede. Bola preukázaná organizačná zmena u odporcu (zníženie počtu pracovníkov na pracovisku navrhovateľa z dôvodu racionalizácie a zvýšenia efektívnosti práce), v dôsledku ktorej sa stal navrhovateľ nadbytočným a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou navrhovateľa. Výpoveď bola vopred prerokovaná zástupcami zamestnancov, keď Zákonník práce neukladá povinnosť vypracovania písomnej zápisnice zo zasadnutia Z.. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 15. februára 2011 sp. zn. 14 Co 158/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom a z neho vyplývajúcim právnym záverom a jeho odôvodnením,

na ktoré v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolaciu námietku týkajúcu sa splnenia zákonnej povinnosti, že výpoveď musí byť vopred prerokovaná zástupcami zamestnancov, vyhodnotil za nedôvodnú. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol ho spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal vadu konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p., pretože pri konaní a rozhodnutí vo veci samej bol súd nesprávne obsadený, vo veci nekonal a nerozhodol zákonný sudca. Uviedol, že jeho návrh bol na konanie a rozhodnutie pridelený zákonnému sudcovi JUDr. Lenke Praženkovej, ktorá vo veci nekonala, ale z neznámych dôvodov konala JUDr. Handlová, potom JUDr. Gulová, následne JUDr. Doláková a napokon JUDr. Drnáková, ktorá aj vo veci samej rozhodla. Domnieval sa preto, že jeho vec bola nezákonne odňatá zákonnému sudcovi JUDr. Praženkovej a teda vo veci samej konal a rozhodol nesprávne obsadený súd. Tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Trval na tom, že predmetná výpoveď je neplatná z dôvodu, že nebola vopred prerokovaná príslušným odborovým orgánom a pred daním výpovede mu nebola ponúknutá iná práca, aj keď ju odporca mal.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke

zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bolo potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Navrhovateľ existenciu väd uvedených v § 237 písm. a/ až f/ O.s.p. nenamietal a procesné vady tejto povahy ani v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Navrhovateľ namietal, že konanie je postihnuté procesnou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., lebo bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu.

Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel).

Otázke práva na zákonného sudcu venovali pozornosť viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, II. ÚS 15/96, III. ÚS 116/06, IV. ÚS 161/08, IV. ÚS 191/08. Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené predpoklady na funkciu sudcu a ktorý bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce.

Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada pridelovania súdnej agendy sudcom (spĺňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce (§ 3, § 50 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Pokiaľ potom vec prejedná a rozhodne sudca (alebo senát) určený rozvrhom práce, nedošlo k porušeniu práva na zákonného sudcu. V prípade ak nastanú okolnosti odôvodňujúce zmenu rozvrhu práce tak, že dochádza k presunu pridelených vecí na iného sudcu (senát), aj sudca (senát), ktorému boli následne pridelené, treba takisto považovať za zákonného sudcu (senát).

Z obsahu spisu vyplýva, že daná vec bola počas konania pridelená viacerým sudcom na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhoch práce za príslušné obdobie (rozvrhom práce Okresného súdu Prešov na rok 2005 JUDr. Eve Slávikovej, po postúpení veci Okresnému súdu Bratislava I rozvrhom práce na rok 2005 JUDr. Lenke Praženkovej, rozvrhom práce na rok 2006 JUDr. Eve Handlovej, rozvrhom práce na rok 2008 v znení dodatku č. 2 a v spojení s prílohou č. 6 rozvrhu práce JUDr. Jarmile Gulovej, dodatkom k rozvrhu práce na rok 2008 č. 12 v spojení s opatrením č. 64 JUDr. Otílii Dolákovej a rozvrhom práce na rok 2009 Mgr. Daniele Drnákovej). Preto zmenou sudcov nebolo navrhovateľovi odňaté právo na zákonného sudcu. Navrhovateľ počas konania túto skutočnosť ani nenamietal.

Navrhovateľ namietal tiež nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke splnenia hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede podľa § 74 Zákonníka práce (povinnosti zamestnávateľa výpoveď vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov) a podľa § 63 ods. 2 Zákonníka práce (povinnosti ponuky inej vhodnej práce).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale v preskúmvanej veci o taký prípad nešlo.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi Najvyšší súd Slovenskej republiky trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. februára 2012

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová